

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Martina Láníčka, ve věci

žalobkyně: **nezl. L. D.**, státní příslušnost Ukrajina
zastoupená zákonným zástupcem S.D.
právně zastoupená advokátem Mgr. Ladislavem Bártou
sídlem Purkyňova 787/6, 702 00 Ostrava

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 00 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 26. 10. 2017 č. j. MV-101563-6/SO-2017, ve věci
povolení k trvalému pobytu

takto:

I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne ze dne 26. 10. 2017 č. j. MV-101563-6/SO-2017 **se zrušuje** a věc **se vrací** žalované k dalšímu řízení.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje

Odůvodnění:

1. Podanou žalobou se žalobkyně domáhá přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 26. 10. 2017 č. j. MV-101563-6/SO-2017 ve věci povolení k trvalému pobytu, kterým bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí správního orgánu I. stupně, jímž bylo zastaveno řízení o žádosti o povolení k trvalému pobytu.
2. Žalobkyně v podané žalobě namítá, že žalovaná nesprávně aplikovala ustanovení § 82 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) a nesprávně posoudila použitelnost nových důkazů a tvrzení předložených žalobkyní. Žalobkyně ve svém odvolání výslovně uvedla, že cestovní doklad se jí podařilo opatřit až po vydání prvostupňového rozhodnutí, jedná se tedy o důkaz, jež nemohla s ohledem na prodlení ukrajinského konzulátu předložit v řízení před správním orgánem prvního stupně, přičemž nepřilíš formální odvolání sepsané zákonným zástupcem žalobkyně lze interpretovat jako čestné prohlášení o této skutečnosti. Žalobkyně přitom odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017, č. j. 7 Azs 237/2017-26.
3. Žalovaná ve svém písemném vyjádření uvedla, že trvá na zákonnosti a správnosti žalobou napadeného rozhodnutí a odkázala na část III. žalobou napadeného rozhodnutí, kde se podrobně vyjádřila.
4. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., správního řádu soudního, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“) a byl vázán obsahem žalobních bodů uvedených v žalobě (ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s.).
5. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že žalobkyně se narodila dne 14. 2. 2017 v České republice a dne 20. 2. 2017 podala prostřednictvím svého zákonného zástupce žádost Ministerstvu vnitra, odboru azylové a migrační politiky, o povolení k trvalému pobytu na území České republiky za účelem sloučení rodiny podle § 88 ve spojení s § 66 odst. 1 písm. d) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Otec žalobkyně je držitelem povolení k trvalému pobytu a na území České republiky od roku 2004. Výzvou ze dne 20. 2. 2017, č. j. OAM-2624-4/TP-2017 byla žalobkyně vyzvána k odstranění vad žádosti, konkrétně byla vyzvána k předložení cestovního dokladu ve lhůtě 90 dnů. Současně správní orgán I. stupně rozhodl o přerušení řízení. Jelikož žalobkyně v určené lhůtě neodstranila podstatnou vadu žádosti, která brání pokračování v řízení, respektive ani k výzvě správního orgánu nepředložila cestovní pas jako povinnou náležitost žádosti, správní orgán I. stupně o předmětné žádosti rozhodl tak, že řízení zastavil. Rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo zákonnému zástupci žalobkyně doručeno dne 12. 6. 2017. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně dne 16. 6. 2017 odvolání, v němž namítala, že cestovní pas nemohla včas předložit, neboť byl doručen Konzulátu Ukrajiny v Brně a až počátkem června. O odvolání žalobkyně žalovaná rozhodla žalobou napadeným rozhodnutím tak, že je zamítla a napadené rozhodnutí potvrdila.
6. Podle ust. § 66 odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců se povolení k trvalému pobytu bez podmínky předchozího nepřetržitého pobytu na území vydá cizinci, který o vydání

tohoto povolení žádá jako nezletilé nebo zletilé nezaopatřené dítě cizince, jenž na území pobývá na základě povolení k trvalému pobytu, je-li důvodem žádosti společné soužití těchto cizinců.

7. Podle ust. § 88 odst. 3 zákona o pobytu cizinců pobývá-li zákonný zástupce narozeného cizince na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu nebo povolení k trvalému pobytu, je povinen v době podle odst. 1 podat za narozeného cizince žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, nebo o udělení povolení k trvalému pobytu. V případě podání žádosti o povolení trvalého pobytu se pobyt narozeného cizince od okamžiku narození do právní moci rozhodnutí o této žádosti považuje za pobyt trvalý.
8. Podle ust. § 88 odst. 1 zákona o pobytu cizinců narodí-li se cizinec na území, považuje se jeho pobyt na tomto území po dobu pobytu jeho zákonného zástupce, nejdéle však po dobu 60 dnů ode dne narození, za přechodný, není-li dále stanoveno jinak.
9. Podle ust. § 89 odst. 1 zákona o pobytu cizinců k žádosti podle ust. § 88 odst. 2 je zákonný zástupce narozeného cizince povinen předložit a) cestovní doklad dítěte; v případě zákonného zástupce, který je cizincem, lze předložení cestovního dokladu nahradit předložením vlastního cestovního dokladu, ve kterém je dítě zapsáno, b) rodný list dítěte, c) doklad o cestovním zdravotním pojištění po dobu pobytu na území nebo čestné prohlášení, že uhradí náklady spojené s poskytnutím zdravotních služeb dítěti.
10. Podle ust. § 82 odst. 4 správního řádu se k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.
11. K žalobním námitkám krajský soud učinil tyto závěry: Z citovaného ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu vyplývá, že k novým skutečnostem a návrhům na provedení nových důkazů, které uvede odvolatel v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení se přihlédne jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník řízení nemohl uplatnit dříve. Toto ustanovení posiluje koncentrační zásadu správního řízení, jejímž smyslem je, aby se správní řízení pokud možno odehrálo před orgány I. stupně. Zároveň toto ustanovení zvyšuje odpovědnost jak správních orgánů I. stupně, tak účastníků řízení. Správních orgánů zejména s ohledem na splnění poučovací povinnosti (§ 4 odst. 2 správního řádu), účastníků řízení v tom, že musí své návrhy uplatňovat pokud možno bez zbytečného odkladu. Obecně je vyloučeno, aby účastník řízení uplatňoval v odvolání samotným nebo v průběhu odvolacího řízení takové skutečnosti a důkazy, o kterých zcela nepochybně věděl již v průběhu řízení na I. stupni a mohl je tam bez potíží uplatnit – že tomu tak opravdu bylo, mu musí prokázat správní orgán; lze předpokládat, že účastníci řízení budou jak v samotném odvolání, tak i v průběhu odvolacího řízení uplatňovat nové skutečnosti, které dosud neuplatnili a pokud se tak děje v rozporu s § 82 odst. 4 správního řádu, je na správním orgánu, aby to prokázal (srov. komentář ke správnímu řádu JUDr. Josef Vedral, Ph.D., RNDr. Ivana Hexnerová: Správní řád. Komentář, BOVA POLYGON, Praha 2006; 2012 str. 725). V posuzované věci žalobkyně v podaném odvolání namítla, že předmětný doklad, tj. cestovní pas neměla ke dni vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně k dispozici, současně spolu s odvoláním tento doklad žalované předložila. Postup žalobkyně tak byl v souladu s ust. § 82 odst. 4 věty první i druhé správního řádu. Žalovaná v žalobou napadeném rozhodnutí žalobkyni vytýká, že výše uvedenou skutečnost, tj. že

doklad neměla ke dni vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně k dispozici, nijak neprokázala, neboť nepředložila žádný důkaz o tom, kdy skutečně jí byl předmětný cestovní doklad předán, což je však s ohledem na zásadu koncentrace řízení skutečnost rozhodující. Krajský soud tento právní závěr žalované nesdílí. Z ust. § 82 odst. 4 správního řádu jednoznačně plyne povinnost účastníka řízení tvrdit, že nemohl určitý úkon v řízení v prvním stupni učinit a současně tento úkon učinit společně s odvoláním, což žalobkyně splnila, když cestovní doklad spolu s odvoláním předložila a současně uvedla objektivní důvody, pro které tak nemohla učinit v řízení před správním orgánem I. stupně. Měla-li žalovaná pochybnosti o datu doručení pasu žalobkyně na Konzulát Ukrajiny v Brně, resp. datu, kdy cestovní doklad přešel do dispoziční sféry žalobkyně, pak v souladu s principy dobré správy měla žalobkyni vyzvat k prokázání jeho doručení, popřípadě zvážit vlastní dotaz na Konzulát Ukrajiny v Brně. Žalobkyně jak v odvolání, tak v žalobě namítá, že předmětný doklad neměla ke dni vydání rozhodnutí správního orgánu I. stupně k dispozici. Žalobkyně na podporu svých tvrzení přílehavě odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 10. 2017 č. j. 7 Azs 237/2017-26, z něhož lze dovodit, že je třeba rozlišovat mezi situací, kdy žadatel předloží chybějící doklady až poté, co bylo řízení o jeho žádosti zastaveno bez toho, aniž by uvedl relevantní důvody, které by mu bránily ve včasném dodání předmětných dokladů již v řízení před správním orgánem I. stupně a situací, kdy žadatel předloží chybějící doklady sice až poté, co bylo řízení před správním orgánem I. stupně zastaveno, ale relevantní důvody, které mu bránily ve včasném dodání dokladů již před správním orgánem I. stupně, uvede. V posuzované věci žalobkyně své povinnosti tvrzení i předložení důkazu dostala. Jelikož žalovaná neměla postaveno najisto, kterým datem došlo k doručení pasu žalobkyni, nemohla dospět k závěru, že jeho předložení v odvolacím řízení není novou skutečností ve smyslu ust. § 82 odst. 4 správního řádu. Jak plyne se shora citovaného komentáře ke správnímu řádu, je to správní orgán, který je povinen prokázat, že skutečnosti a důkazy uplatněné v odvolacím řízení mohly být bez potíží uplatněny již v řízení na I. stupni. Skutečnost, že žalobkyně v rámci řízení před správním orgánem I. stupně neuplatnila žádost o prodloužení stanovené lhůty ve smyslu ust. § 39 odst. 2 správního řádu, je z hlediska posouzení aplikace ust. § 82 odst. 4 správního řádu bez právního významu. Krajský soud dále zdůrazňuje, že postup žalované lze označit rovněž za rozporný s ust. § 3 správního řádu, tj. se zásadou materiální pravdy, když bylo rozhodnuto na základě stavu věci, o němž existovaly důvodné pochybnosti a rovněž rozporný s ust. § 6 odst. 2 správního řádu upravujícím zásadu procesní ekonomie, resp. zásadu proporcionality, když žalované nic nebránilo v tom, aby si opatřila důkazy o rozhodné skutečnosti.

12. Krajský soud na základě uvedené právní argumentace napadené rozhodnutí jako nezákonné zrušil podle ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. a věc vrátil žalované k dalšímu řízení podle ust. § 78 odst. 4 s. ř. s. Ve věci bylo rozhodnuto bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s. ř. s.
13. Právními názory vyslovenými v tomto rozsudku jsou správní orgány v dalším řízení vázány (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
14. V souladu s ust. § 60 odst. 1 má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Jelikož žalobkyni byl rozhodnutím zdejšího soudu ze dne 4. 12. 2017, č. j. 22 A 194/2017-11 ustanoven zástupcem advokát Mgr. Ladislav Bárta a současně jí bylo přiznáno osvobození od soudních poplatků v celém rozsahu, nemá žalobkyně právo na

náhradu nákladů řízení před soudem, neboť jí žádné nevznikly. O odměně právního zástupce žalobkyně bude rozhodnuto samostatným usnesením.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 28. června 2018

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu